

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 680

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 august 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE				
229.	— Lege privind emiterea cărților de identitate speciale membrilor misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și reprezentanțelor organizațiilor internaționale acreditate în România	2		
646.	— Decret pentru promulgarea Legii privind emiterea cărților de identitate speciale membrilor misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și reprezentanțelor organizațiilor internaționale acreditate în România	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
	Decizia nr. 154 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare	3-7		
			Decizia nr. 176 din 29 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968	7-11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		4.174.	— Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea Ordinului ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 6.156/2016 privind organizarea și desfășurarea anului pregătitor de limbă română pentru cetățenii străini	12-14
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DÔMENIUL ENERGIEI				
		160.	— Ordin privind desemnarea părții responsabile cu prognoza în zona de echilibrare a Sistemului național de transport al gazelor naturale și a modelului de furnizare de informații privind ieșirile contorizate cu o frecvență care nu este zilnică	15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind emiterea cărților de identitate speciale membrilor misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și reprezentanțelor organizațiilor internaționale acreditate în România**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) Ministerul Afacerilor Externe emite cărți de identitate speciale membrilor misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și personalului organizațiilor internaționale acreditate pe teritoriul României, precum și membrilor de familie și dependenților acestora.

(2) Cărțile de identitate speciale, eliberate persoanelor prevăzute la alin. (1) în funcție de regimul juridic aplicabil acestora, în conformitate cu prevederile tratatelor internaționale la care România este parte, fac dovada calității oficiale a acestora în fața autorităților române, în vederea acordării de imunități și privilegii.

(3) Cărțile de identitate speciale se eliberează persoanelor prevăzute la alin. (1), gratuit, de Ministerul Afacerilor Externe.

Art. 2. — Confecționarea, eliberarea și organizarea evidenței cărților de identitate speciale se realizează de către Direcția protocol din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, cu respectarea dreptului internațional și a legislației interne aplicabile, inclusiv a normelor referitoare la protecția datelor cu caracter personal.

Art. 3. — Cărțile de identitate speciale cuprind:

- a) fotografia titularului;
- b) numele de familie;

- c) prenumele;
- d) denumirea misiunii diplomatice/consulatului sau reprezentanței organizației internaționale;
- e) funcția;
- f) data nașterii;
- g) cetățenia;
- h) perioada de valabilitate;
- i) codul numeric personal, după caz;
- j) seria compusă din două litere și numărul compus din șase cifre;
- k) regimul juridic aplicabil titularului (convenția internațională/acordul de sediu);
- l) emitent (Ministerul Afacerilor Externe);
- m) elementele de securizare.

Art. 4. — Formatul cărților de identitate speciale, documentele necesare în vederea emiterii acestora, precum și procedurile de eliberare și de retragere a cărților se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, în termen de 60 de zile lucrătoare de la intrarea în vigoare a prezentei legi, care se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
CARMEN-ILEANA MIHĂLCESCU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 2 august 2018.

Nr. 229.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru promulgarea Legii privind emiterea cărților de identitate speciale membrilor misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și reprezentanțelor organizațiilor internaționale acreditate în România**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind emiterea cărților de identitate speciale membrilor misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și reprezentanțelor organizațiilor internaționale acreditate în România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 august 2018.
Nr. 646.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 154

din 27 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

Petre Lăzăroiu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Gheorghe Chiru, Arina-Silvia Bobocia-Fătu și Neluț Pantilie în Dosarul nr. 2.963/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.997D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.216D/2016 și nr. 192D/2017, având ca obiect aceleași excepții de neconstituționalitate, ridicate de Daniel Seimann, precum și de Ștefan Bajgyik, Ion Pralea, Cornelia Florica Mladin, Lucia Damian, Ștefan Bejan, Nicolae Roman, Nicușor Bounegru, Mihai Pricope, Ionel Călin, Nicolae Mincă și Ianorica Sturz în dosarele nr. 2.590/30/2016 și nr. 2.589/30/2016 ale Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.216D/2016 și nr. 192D/2017 la Dosarul nr. 2.997D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă, în esență, deciziile Curții Constituționale nr. 443 din 21 iunie 2016, nr. 204 din 30 martie 2017, nr. 366 din 30 mai 2017 și nr. 681 din 2 noiembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 28 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.963/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015. Excepția a fost ridicată de reclamanții Gheorghe Chiru, Arina-Silvia Bobocia-Fătu și Neluț Pantilie, în cadrul soluționării unei acțiuni în pretenții, prin care se solicită acordarea indemnizației de ieșire la pensie egală cu 7 indemnizații de încadrare lunare brute, întemeiată pe dispozițiile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 303/2004.

8. Prin încheierile din 22 noiembrie 2016 și din 11 ianuarie 2017, pronunțate în dosarele nr. 2.590/30/2016 și nr. 2.589/30/2016, **Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția a fost ridicată de reclamanții Daniel Seimann și de Ștefan Bajgyik, Ion Pralea, Cornelia Florica Mladin, Lucia Damian, Ștefan Bejan, Nicolae Roman, Nicușor Bounegru, Mihai Pricope, Ionel Călin, Nicolae Mincă și Ianorica Sturz, în cadrul soluționării unor acțiuni în pretenții, prin care se solicită plata ajutorului reglementat de art. 20 alin. (2) din anexa nr. VII, capitolul II, din Legea-cadru nr. 284/2010, acordat la trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalului militar, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate, în Dosarul nr. 2.997D/2016,** se susține că, prin motivele prezentate de Guvern în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, nu s-a dovedit existența unor situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată și nici nu s-a motivat urgența cerută de către textul constituțional al art. 115 alin. (4). În primul rând, este de observat că măsurile privind salarizarea personalului din sectorul bugetar și măsurile financiare în domeniul bugetar nu au apărut în anul 2015, ci ele datează din 2010. În al doilea rând, deși Guvernul invocă un interes public general, care a condus la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, nu se arată care este acest interes și care este urgența acestei reglementări. Mai mult, nu se explică modul în care s-ar prejudicia bugetul prin acordarea acestor drepturi salariale. Prin modul de prezentare a motivelor de ordine publică ce au condus la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 se încalcă și prevederile art. 31 din Constituție, referitoare la accesul la informațiile de interes public.

10. Se susține că suspendarea plății drepturilor stabilite prin lege, la ieșirea la pensie, nu este proporțională cu scopul urmărit și poate fi considerată nerezonabilă, deoarece nu se stabilește momentul la care se va face plata, aspect ce afectează însăși substanța dreptului. Aceste drepturi convenite la ieșirea la pensie sunt acordate prin lege, lege care nu a fost abrogată. Uzitând procedura reglementărilor repetate, pentru a da eficiență principiului temporalității măsurii, și nestabilind o dată certă a plății drepturilor al căror exercițiu a fost suspendat, în fapt, statul refuză plata unor drepturi legale.

11. De asemenea, se susține că dispozițiile de lege criticate contravin și art. 16 din Constituție, deoarece „institue un regim juridic diferit față de alte categorii socioprofesionale și chiar în interiorul aceleiași categorii de persoane ce beneficiază de indemnizația solicitată”. Or, nu se poate susține și stabili cu caracter de certitudine că o anumită categorie socioprofesională poate fi lipsită, în tot sau în parte, de drepturile speciale acordate, iar alta nu, fără existența unor criterii care să justifice măsura. Atât timp cât dreptul există, legea nefiind abrogată, toți beneficiarii trebuie să suporte în aceeași măsură consecințele situației invocate în preambulul ordonanței. În acest sens, alin. (2) al art. 11 stabilește o excepție: „*Prevederile alin. (1) nu se aplică în situația încetării raporturilor de muncă sau serviciu ca urmare a decesului angajatului*”. Acordarea unei facilități pentru urmașii angajatului decedat nu este justificată și legală. Nu se poate susține că aceștia ar avea o altă situație, defavorizată, în raport cu cea a angajatului în viață sau că ar fi vorba despre altă categorie de personal (dreptul derivă din calitatea de angajat a decedatului) sau de alt drept.

12. Pornind de la cele statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, potrivit căreia dreptul reclamat nu este un drept consacrat constituțional, ci reprezintă un beneficiu acordat de către stat, se arată că, în virtutea textelor constituționale invocate, și acest drept este apărat de Constituție, iar statul nu poate dispune de el în mod discreționar. Având în vedere dispozițiile art. 1 din Constituție, se arată că Legea fundamentală garantează toate drepturile, iar nu numai pe cele fundamentale. Mai mult, restrângerea pentru o perioadă determinată a beneficiului acordării indemnizațiilor de ieșire la pensie a fost prevăzută nu prin lege, ci printr-o ordonanță de urgență, împrejurare ce constituie o ingerință ce a avut ca efect privarea reclamantului de bunul său, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Chiar dacă privarea s-a realizat pe perioade de timp limitate, prin ordonanțe, unele aprobate prin lege, întrucât aceasta a operat succesiv, efectul a fost limitarea pe o perioadă nedeterminată a dreptului. Ca atare, dispoziția din ordonanță nu poate fi calificată ca având natura juridică a unei măsuri cu caracter excepțional, deoarece lipsește una dintre cele două caracteristici esențiale ale acesteia, și anume caracterul temporar, limitat în timp. Pe de altă parte, se susține că statul are obligația să ia măsuri de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent, iar una dintre aceste măsuri o reprezintă și textul de lege care acordă dreptul la încasarea indemnizației reclamate, al cărui exercițiu este suspendat nelegal, prin dispozițiile ordonanței criticate.

13. În plus, în dosarele nr. 3.216D/2016 și nr. 192D/2017, autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate contravin art. 16 din Constituție, deoarece instituie discriminări între persoanele cărora le-au încetat raporturile de muncă prin pensionare anterior intrării în vigoare a dispozițiilor de lege care au suspendat plata acestor ajutoare (și care au beneficiat de acestea), și persoanele care s-au pensionat ulterior acestui moment, cărora le este refuzată plata acestor ajutoare. De asemenea, susține că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, deoarece, în fapt, a operat o suspendare pe perioadă nedeterminată a drepturilor prevăzute de lege la ieșirea la pensie, neputându-se stabili cu certitudine dacă aceste drepturi vor mai fi acordate persoanelor îndreptățite. Mai mult, dispozițiile de lege criticate nu respectă nici Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, deoarece este incert dacă acestea au abrogat dispozițiile care prevedeau drepturile respective, și nici nu se poate stabili cu exactitate termenul până la care se suspendă plata acestora. În acest sens, este invocată

Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16/2015. În final, se susține că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor constituționale ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, ale art. 102 privind rolul și structura Guvernului și ale art. 115 alin. (4) privind condițiile emiterii ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

14. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională asupra unor critici similare, prin Decizia nr. 291 din 23 mai 2013, stabilind că indemnizațiile acordate cu prilejul ieșirii la pensie, retragerii, încetării raporturilor de serviciu ori trecerii în rezervă reprezintă beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale, în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu dau naștere la discriminări și nu aduc atingere înseși substanței drepturilor bănești vizate, ci doar amână acordarea acestor indemnizații pe o durată limitată de timp, pentru a nu se crea o datorie bugetară imposibil de acoperit, în contextul unui echilibru financiar marcat de criză.

17. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere, astfel cum a fost reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 443 din 21 iunie 2016 și nr. 204 din 30 martie 2017, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*În anul 2016, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.*” Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile criticate au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) pct. 20 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din

cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece obiectul cauzelor în cadrul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl reprezintă solicitarea de plată a ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

21. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 31 alin. (1) și (2) privind dreptul la informație, art. 47 alin. (1) și (2) referitor la nivelul de trai, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, art. 102 privind rolul și structura Guvernului și în art. 115 alin. (4) referitor la adoptarea ordonanțelor de urgență. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 1 referitoare la protecția proprietății private din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 443 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 29 iulie 2016, Decizia nr. 204 din 30 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 10 iulie 2017, Decizia nr. 366 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 26 iulie 2017, sau prin Decizia nr. 681 din 2 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 16 februarie 2018, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestora.

23. Analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă, raportate la art. 61 și art. 108 din Constituție, prin Decizia nr. 443 din 21 iunie 2016, paragraful 32, Curtea, amintind jurisprudența sa, a stabilit că argumentele referitoare la interdicția Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență care împiedică o lege adoptată de Parlament să își producă efectele, nu au vizat și dreptul puterii executive de a reglementa cu privire la drepturi care nu au o consacrare constituțională. Astfel, Curtea a apreciat ca fiind lipsită de temei critica de neconstituționalitate formulată în raport cu prevederile art. 1 alin. (4), art. 61 privind rolul și structura Parlamentului și art. 102 referitor la rolul și structura Guvernului.

24. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, raportată la art. 115 alin. (4) din Constituție, prin Decizia nr. 366 din 30 mai 2017, paragrafele 27 și 28, Curtea a reținut că Guvernul a motivat intervenția sa pe calea delegării legislative, invocând argumentul că „neadoptarea acestor măsuri ar genera un impact suplimentar asupra deficitului bugetului general consolidat de 2,2% din produsul intern brut în anul 2016, ceea ce presupune un deficit bugetar în 2016 de 5% din produsul intern brut, afectând în mod semnificativ sustenabilitatea finanțelor publice”. Cu alte cuvinte, „în situația neadoptării acestor măsuri în regim de urgență, deficitul bugetar în anul 2016 va depăși pragul de 3% din produsul intern brut prevăzut de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, ratificat prin Legea nr. 13/2008, ceea ce va determina declanșarea de către Comisia Europeană a procedurii de deficit

excesiv”. Pe de altă parte, luarea acestor măsuri în regim de urgență se impune „având în vedere necesitatea adoptării, în cel mai scurt timp, a legii bugetului de stat și a legii bugetului asigurărilor sociale de stat”, aceste elemente vizând interesul general public și constituind situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată. Astfel, Curtea a apreciat că cele invocate de Guvern în nota de fundamentare întrunesc condițiile existenței unei situații extraordinare și urgente care, în mod obiectiv, impun emiterea unei ordonanțe de urgență. Astfel, necesitatea identificării mijloacelor prin care să se asigure sustenabilitatea finanțelor publice, așa cum este *inter alia* suspendarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă, și riscul ca prin neluarea acestor măsuri să sporească deficitul bugetar, cu consecința nerespectării angajamentelor pe care statul și le-a asumat în calitatea sa de membru al Uniunii Europene, reprezintă motive ce justifică intervenția legislativă a Guvernului pentru evitarea unei grave atingeri aduse interesului public. Prin urmare, această critică este neîntemeiată.

25. Referitor la pretinsa încălcare a art. 1 alin. (5) din Constituție, cu privire la caracterul previzibil al dispozițiilor referitoare la neacordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă, prin Decizia nr. 541 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 17 august 2015, paragraful 17, Curtea nu a reținut această critică, stabilind că „persoanele care se pensionează se supun dispozițiilor legale în vigoare la data deschiderii dreptului la pensie, potrivit principiului *tempus regit actum*” (a se vedea, în același sens, și Decizia nr. 443 din 21 iunie 2016, paragraful 30).

26. Referitor la încălcarea art. 16 din Constituție, prin discriminarea față de situația încetării raporturilor de muncă sau de serviciu ca urmare a decesului angajatului, prin Decizia nr. 204 din 30 martie 2017, paragraful 24, Curtea a stabilit că o asemenea critică nu poate fi primită, deoarece, în jurisprudența sa, a reținut că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Faptul că legiuitorul a considerat că, în ipoteza încetării raporturilor de muncă sau de serviciu, ca urmare a decesului angajatului, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor respective se aplică, nu poate constitui un privilegiu care să conducă la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție și nici nu creează discriminare între categoriile de angajați. De asemenea, prin Decizia nr. 192 din 23 martie 2017, paragraful 22, Curtea a reținut că cele două categorii de persoane nu se află într-o situație identică, de natură să justifice aplicarea unui tratament egal. Având în vedere această situație obiectiv diferită, prin reglementarea criticată legiuitorul a avut în vedere considerente de protecție socială a familiilor celor decedați.

27. Referindu-se la compatibilitatea prevederilor de lege criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate, prin Decizia nr. 192 din 23 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 8 iunie 2017, paragraful 18, Curtea a reiterat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23), statul este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi

din bugetul de stat. Astfel, statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii, prin modificări legislative corespunzătoare. În același sens este și Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11 *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragrafele 15 și 19, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului amintește că, datorită unei cunoașteri directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale se află, în principiu, într-o poziție mai adecvată decât instanța internațională pentru a stabili ce anume este „de utilitate publică”. În consecință, în cadrul mecanismului de protecție creat de Convenție, este de competența acestora să se pronunțe primele cu privire la existența unei probleme de interes general. Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea respectă modul în care acesta percepe imperatiile „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil.

28. În ceea ce privește critica raportată la dispozițiile art. 47 alin. (1) și (2) din Constituție, prin Decizia nr. 366 din 30 mai 2017, paragrafele 23 și 24, Curtea a reținut ca relevante considerentele Deciziei nr. 765 din 15 iunie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 6 iulie 2011, în care a constatat că „stabilirea aceluși standard al nivelului de trai care poate fi considerat ca fiind decent trebuie apreciată de la caz la caz, în funcție de o serie de factori conjuncturali. Situația economică a țării, resursele de care dispune statul în vederea atingerii acestui obiectiv, dar și nivelul de dezvoltare al societății, gradul de cultură și civilizație la un anumit moment și modul de organizare a societății reprezintă deopotrivă coordonate care trebuie luate în considerare atunci când se evaluează nivelul «decent» al vieții. În concluzie, aprecierea modului și a măsurii în care statul reușește să ducă la îndeplinire obligația de a asigura un nivel de trai decent trebuie să fie raportată la acești factori, nefiind posibilă stabilirea unui standard fix, imuabil”. Or, în lumina acestor considerente, Curtea a apreciat că dispozițiile legale criticate nu pot fi privite ca aducând atingere dreptului constituțional la un nivel de trai decent, ci mai degrabă ca instituind un set de măsuri de adaptare la condițiile economico-sociale existente, în funcție de care nivelul de trai nu poate fi evaluat ca având un standard mai ridicat.

29. Cu privire la invocarea art. 53 din Constituție, prin Decizia nr. 443 din 21 iunie 2016, paragraful 29, Curtea a amintit jurisprudența sa referitoare la normele din legile anuale de salarizare, prin care a fost suspendată plata ajutoarelor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII, capitolul II, din Legea-cadru nr. 284/2010. Astfel, prin Decizia nr. 170 din 19 martie 2015, paragraful 21, Curtea a reținut, în esență, că aceste drepturi bănești „reprezintă beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional”. Prin paragraful 23 al aceleiași decizii, Curtea a precizat că ajutoarele ori indemnizațiile la care se referă textul de lege criticat nu fac parte din această categorie de drepturi, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora și, de asemenea, să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestora, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de art. 53 din Legea fundamentală.

30. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

31. În ceea ce privește susținerile autorilor excepției, potrivit cărora dispozițiile de lege criticate sunt neclare, deoarece nu se poate stabili cu certitudine dacă aceste drepturi vor mai fi acordate, și nici nu se poate stabili cu exactitate termenul până la care se suspendă plata acestora, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate, deoarece, așa cum s-a reținut, prin Decizia nr. 204 din 30 martie 2017, paragraful 18, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (prin Decizia nr. 16/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2015), a stabilit că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept. Rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011—2015. De altfel, Curtea reține că, potrivit art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 7 decembrie 2017, nici în anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

32. Referitor la încălcarea art. 16 din Constituție, prin discriminarea față de persoanele care au ieșit la pensie anterior suspendării plății indemnizației/ajutorului, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, deoarece, în jurisprudența sa constantă, a reținut că situația diferită în care se află cetățenii, în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum*, nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, sau Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011). Curtea a constatat că respectarea egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică, în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. În consecință, reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate.

33. Cu privire la critica raportată la art. 31 din Constituție, Curtea reține că această normă constituțională garantează accesul persoanei la orice informație de interes public, iar autoritățile publice sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal. Având în vedere acestea, se reține că motivele de ordine publică ce au condus la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, precizate în preambulul acesteia, sunt suficient de clare [astfel cum s-a arătat la paragraful 24 al prezentei decizii, prin care s-a analizat critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție]. În consecință, nu se poate reține că au fost încălcate dispozițiile art. 31 din Constituție, privind accesul persoanei la orice informație de interes public.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Chiru, Arina-Silvia Bobocia Fătu și Neluț Pantilie în Dosarul nr. 2.963/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Daniel Seimann, precum și de Ștefan Bajgyik, Ion Pralea, Cornelia Florica Mladin, Lucia Damian, Ștefan Bejan, Nicolae Roman, Nicușor Bounegru, Mihai Pricope, Ionel Călin, Nicolae Mincă și Ianorica Sturz în dosarele nr. 2.590/30/2016 și nr. 2.589/30/2016 ale Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 176

din 29 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Mihai Crișan în Dosarul nr. 2.727/111/2016 al Tribunalului Bihor — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.681D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.727/111/2016, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968. Excepția a fost ridicată de Mihai Crișan cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 91² alin.1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 1 alin. (5) cu privire la principiul legalității, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 26 alin. (1) referitor la viața intimă, familială și privată, ale art. 28 privind secretul corespondenței, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 61 alin. (1) cu privire la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării și ale art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor și supunerea lor numai legii, în măsura în care sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor de lege criticate vizează punerea în executare a autorizării dispuse de judecător. Arată că sintagma criticată — în lipsa unui text similar prevederilor art. 142 alin. (2) din noul Cod de procedură penală, cu care să se coroboreze — pune sub semnul întrebării calitatea legii din perspectiva condițiilor privitoare la precizie, claritate și previzibilitate, conducând la interpretări echivoce. Astfel, modul neclar de redactare a textului de lege criticat a generat o confuzie în practica organelor judiciare între efectuarea procedurii probator (ca modalitate legală de obținere a mijlocului de probă), activitatea de sprijinire tehnică a realizării acestuia (constând în punerea la dispoziția organelor de urmărire penală a echipamentelor și a infrastructurii deținute de furnizorii de rețele de comunicații) și

mijlocul de probă (procesul-verbal de redare a convorbirilor interceptate și înregistrate). Autorul excepției învederează că instanțele judecătorești, în absența definirii de către legiuitor a noțiunii de „conkurs tehnic”, au interpretat că punerea în executare a interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice ar fi sinonimă cu acordarea de sprijin tehnic de către alte persoane, astfel că au desemnat Serviciul Român de Informații pentru a efectua acest procedeu probatoriu, ca act de urmărire penală, deși ofițerii și subofițerii din cadrul acestui serviciu nu aveau calitatea de organe de urmărire penală. Consideră că intruziunea în viața privată ori în corespondența unei persoane nu se poate realiza decât atunci când restrângerea acestor drepturi este contrabalansată de garanții suficiente în vederea diminuării riscurilor în ceea ce privește comiterea unor abuzuri din partea statului. Pentru aceasta, legislația trebuie să fie nu doar detaliată, ci, mai ales, să nu sufere sub aspectul preciziei, clarității și previzibilității. Arată că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968 stabilesc faptul că procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ din același act normativ sau dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Prevederile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 folosesc sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*”, fără a o explicita, spre deosebire de noul Cod de procedură penală, care, în dispozițiile art. 142 alin. (3), utilizează sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere*”, după ce în art. 142 alin. (2) sunt prevăzute entitățile de la care se poate solicita respectivul concurs tehnic. Cu alte cuvinte, deși sintagma mai sus menționată din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 se regăsește într-o formă similară în prevederile art. 142 alin. (3) din noul Cod de procedură penală, diferența este aceea că acest din urmă text de lege se poate corobora cu dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol, în care sunt enumerați furnizorii anumitor tipuri de servicii, ce au obligația de a colabora cu procurorul, organul de cercetare penală sau lucrătorii specializați din cadrul poliției. De altfel, faptul că persoanele la care face trimitere art. 142 alin. (3) din noul Cod de procedură penală sunt cele enumerate la alin. (2) al aceluiași articol reiese și din Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, prin care Curtea Constituțională a reținut că „activitatea de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică prevăzută la art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală este realizată prin acte procesuale/procedurale. Cu alte cuvinte, art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală nu vizează activitățile tehnice, acestea fiind prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală, care face referire la persoanele obligate să colaboreze cu organele de urmărire penală pentru punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică, respectiv la furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de orice tip de comunicare ori de servicii financiare” (paragraful 33). Prin urmare, dacă sfera persoanelor chemate să dea concurs tehnic este într-o oarecare măsură clară și previzibilă raportat la prevederile art. 142 din noul Cod de procedură penală, nu același lucru se poate susține în ceea ce privește dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968. Așadar, autorul excepției consideră că, dacă în cauza penală au fost efectuate activități de supraveghere tehnică în condiții de nelegalitate, iar una dintre părți este vizată, direct sau indirect, de împrejurările sau datele relevate cu ajutorul acestui procedeu probatoriu, există o vătămare evidentă atât a dreptului la un proces echitabil, cât și a dreptului la apărare, pe lângă încălcarea dreptului la viață intimă, familială și privată, precum și a secretului corespondenței. De asemenea susține că lipsa de claritate și

previzibilitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 determină instanțele de judecată, investite de procurori cu autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor, să se substituie legiuitorului — pentru a decela sensul sintagmei „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” — într-un mod care excedează operațiunii de interpretare a normei juridice, în sensul preluării de către judecător a funcției de legiferare, ceea ce conduce la încălcarea principiilor constituționale privind separația și echilibrul puterilor, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, precum și independența judecătorilor și supunerea lor numai legii. În fine, invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia interceptărilor, care subliniază cerința previzibilității legii în acest domeniu, statuând că reglementarea unor măsuri speciale de urmărire, cum ar fi interceptarea comunicărilor, trebuie să se realizeze, în mod esențial, prin norme clare și detaliate, din moment ce tehnologia disponibilă pentru efectuarea lor devine din ce în ce mai sofisticată (Hotărârea din 24 aprilie 1990, pronunțată în Cauza *Huvig împotriva Franței*, paragraful 34, Hotărârea din 25 martie 1998, pronunțată în Cauza *Kopp împotriva Elveției*, paragraful 72, Hotărârea din 30 iulie 1998, pronunțată în Cauza *Valenzuela Contreras împotriva Spaniei*, paragraful 46, precum și Decizia din 29 iunie 2006 cu privire la admisibilitatea Cererii nr. 54.934/00 formulate de *Weber și Saravia împotriva Germaniei*).

6. **Tribunalul Bihor — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Arată că, în conformitate cu prevederile art. 20 din Constituție și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre care se numără și previzibilitatea. În acest sens, judecătorul de cameră preliminară menționează că, potrivit jurisprudenței Curții de la Strasbourg, o normă este „previzibilă” numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat importanța acestui concept mai ales atunci când este vorba despre o supraveghere secretă (Hotărârea din 2 august 1984, pronunțată în Cauza *Malone împotriva Regatului Unit*). Având în vedere că aplicarea unei măsuri secrete de supraveghere a convorbirilor telefonice nu poate fi cenzurată de persoana vizată sau de public, legea contravine principiului preeminenței dreptului atunci când marja de apreciere acordată executivului nu este limitată. Prin urmare, legea trebuie să definească suficient de clar limitele marjei de apreciere acordate executivului, dar și modalitățile de exercitare, având în vedere scopul legitim al măsurii în discuție, pentru a oferi persoanei protecție adecvată împotriva arbitrarului (Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55). Judecătorul de cameră preliminară consideră că dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 delimitează în mod previzibil organele care procedează la efectuarea interceptărilor și înregistrărilor în cursul procesului penal — procurorul personal sau organul de cercetare penală, în caz de delegare din partea procurorului. În ceea ce privește însă „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*”, legea nu indică în mod clar cine anume sunt aceste persoane, motiv pentru care sintagma criticată este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate. Apreciază că, în aceste condiții, dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 pot afecta dreptul la un proces echitabil, chiar dacă în cursul procesului penal există posibilitatea efectuării unei expertize tehnice cu privire la interceptările efectuate în cursul urmăririi penale.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată, astfel, că sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, deși nu se bucură de o definiție legală, nu este totuși lipsită de claritate și previzibilitate. În lipsa unei definiții legale, sensul său se determină printr-o interpretare literală a termenilor folosiți de legiuitor, dar și prin interpretarea coroborată a celor două teze ale art. 91² alin. 1 din vechiul cod. Astfel, dacă, în prima teză, legiuitorul stabilește organele judiciare competente să efectueze interceptările și înregistrările, anume procurorul și organul de cercetare penală, în teza a doua, cea care face obiectul excepției, legiuitorul vizează o categorie distinctă de persoane, cele chemate „*să dea concurs tehnic*” la interceptări și înregistrări, respectiv — într-o interpretare literală, pornind de la sensul comun al cuvintelor folosite — persoanele care, folosind instrumentele și procedeele tehnice specifice interceptării și înregistrării, ajută procurorul/organele de cercetare penală la efectuarea acestui procedeu probator. Prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, precum și a obligației de redare integrală a acestora, dispozițiile legale în materie oferă suficiente garanții pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, a dreptului la viață privată și de familie și a secretului corespondenței, iar eventuala nerespectare sau interpretarea eronată a acestor reglementări de către organele judiciare nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii, care însă excedează competenței Curții Constituționale.

9. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere reținut, printre altele, în deciziile Curții Constituționale nr. 410 din 10 aprilie 2008, nr. 709 din 17 iunie 2008 și nr. 171 din 2 martie 2010, în sensul că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, modificate prin art. I pct. 47 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003. Deși au fost abrogate, la 1 februarie 2014, prin art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală

și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, dispozițiile de lege criticate produc efecte juridice în cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, deoarece, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, „*Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege*”. Ca atare, în acord cu jurisprudența sa, potrivit căreia sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea se va pronunța asupra prevederilor criticate din Codul de procedură penală din 1968. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea acesteia, reiese că excepția de neconstituționalitate privește, în realitate, numai dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968. Așadar, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege, care au următorul cuprins: „*Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal*”.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 1 alin. (5) cu privire la principiul legalității, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 26 alin. (1) referitor la viața intimă, familială și privată, ale art. 28 privind secretul corespondenței, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 61 alin. (1) cu privire la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării și ale art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor și supunerea lor numai legii.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 91¹ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017*, nepublicată în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate cu privire la sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, sintagmă criticată pe motiv că nu respectă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate a legii, observând că sunt invocate argumentele avute în vedere cu ocazia pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016. Prin această din urmă decizie, sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală a fost constatată ca fiind neconstituțională, deoarece încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenilor și în art. 1 alin. (5) care consacră principiul legalității (paragraful 50).

15. Curtea a statuat, prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, citată anterior, că sintagma „*alte organe specializate ale*

* Decizia Curții Constituționale nr. 734 din 23 noiembrie 2017 a fost publicată ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 22 aprilie 2018.

statului” din dispozițiile art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală nu vizează persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere. În acest sens, Curtea a reținut că, în Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, și-a fundamentat soluția din perspectiva persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică (paragraful 17).

16. Astfel, prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, Curtea a constatat — referitor la suportul tehnic pentru realizarea respectivei activități de supraveghere —, că acesta era asigurat, sub imperiul vechiului Cod de procedură penală, de persoane fără atribuții de cercetare penală, în limitele competențelor lor, motiv pentru care dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 impuneau persoanelor chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită penal (paragraful 18).

17. De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate, ca, de altfel, întreaga secțiune din vechiul Cod de procedură penală referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]” (paragraful 19).

18. Tot prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, mai sus citată, Curtea a mai reținut, cu privire la vechea reglementare, că, potrivit dispozițiilor art. 91⁶ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau, din oficiu, de către instanță, judecătorul având datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor (paragraful 20).

19. În continuare, Curtea Constituțională a menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 6 mai 2003, pronunțată în Cauza *Coban (Asim Babuscum) împotriva Spaniei*, în care reclamantul invoca nulitatea înregistrărilor convorbirilor sale telefonice, întrucât nu îndeplineau condițiile de legalitate și proporționalitate. După ce a reamintit faptul că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, Curtea de la Strasbourg a stabilit că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracara depozițiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice, s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. Totodată, și în Hotărârea din

16 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Klimentyev împotriva Rusiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor (paragraful 21).

20. De asemenea, prin Decizia nr. 1.017 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 10 ianuarie 2013, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 911 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea Constituțională a statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28, secretul corespondenței nefiind un drept absolut. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate, în mod eficace, asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

21. În acest sens, prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, și prin Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, paragraful 22, decizii referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea Constituțională a reținut că legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu, în secțiunea V¹ din Codul de procedură penală din 1968, procedura referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video — Legea nr. 281/2003, Legea nr. 356/2006, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 și Legea nr. 202/2010 contribuind, rând pe rând, la instituirea unor proceduri de natură să confere un plus de garanții împotriva arbitrarului organelor de anchetă. Astfel, dacă în varianta codului existentă anterior apariției Legii nr. 281/2003, procedura era sumar prevăzută, înregistrările audio sau video putând fi efectuate cu autorizarea prealabilă a procurorului desemnat, cu condiția existenței unor indicii temeinice privind pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni, ulterior adoptării actelor normative mai sus menționate, o astfel de interceptare sau înregistrare a convorbirilor ori comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege.

22. Totodată, prin Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 28 aprilie 2017, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea Constituțională a arătat că însăși instanța europeană a validat prevederile legale contestate, prin

Hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu versus România*. Astfel, Curtea de la Strasbourg, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ — prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006 — există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile de lege criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc (paragraful 42).

23. În același sens sunt și Decizia nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, Decizia nr. 709 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, și Decizia nr. 348 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, Decizia nr. 779 din 28 noiembrie 2017*) și Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017**), nepublicate în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, apreciem că soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

24. Astfel, pentru motivele mai sus arătate, considerăm că nu poate fi reținută critica autorului excepției în sensul că, dacă în cauza penală au fost efectuate activități de supraveghere tehnică în condiții de nelegalitate, iar una dintre părți este vizată, direct sau indirect, de împrejurările sau datele relevate cu

ajutorul acestui procedeu probatoriu, există o vătămare evidentă atât a dreptului la un proces echitabil, cât și a dreptului la apărare, pe lângă încălcarea dreptului la viață intimă, familială și privată, precum și a secretului corespondenței. De asemenea, având în vedere argumentele prezentate anterior, apreciem că sunt neîntemeiate și susținerile potrivit cărora lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 determină instanțele de judecată, investite de procurori cu autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor, să se substituie legiuitorului — pentru a decela sensul sintagmei „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” — într-un mod care excedează operațiunii de interpretare a normei juridice, în sensul preluării de către judecător a funcției de legiferare, ceea ce conduce la încălcarea principiilor constituționale privind separația și echilibrul puterilor, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, precum și independența judecătorilor și supunerea lor numai legii.

25. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 nu aduc nicio atingere prevederilor art. 1 alin. (4) și (5), ale art. 21 alin. (3), ale art. 24 alin. (1), ale art. 26 alin. (1), ale art. 28, ale art. 61 alin. (1) și ale art. 124 alin. (3) din Constituție.

26. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, nici această susținere nu poate fi reținută, textul constituțional invocat fiind aplicabil numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu s-a constatat în cauza de față.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Crișan în Dosarul nr. 2.727/111/2016 al Tribunalului Bihor — Secția penală și constată că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bihor — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

*) Decizia Curții Constituționale nr. 779 din 29 noiembrie 2017 a fost publicată ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018.

**) Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 12 decembrie 2017 a fost publicată ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 6.156/2016 privind organizarea și desfășurarea anului pregătitor de limbă română pentru cetățenii străini

În baza prevederilor art. 3 și ale art. 192 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 3.855/2016 privind aprobarea Metodologiei de primire la studii și școlarizare a cetățenilor străini în unitățile de învățământ preuniversitar/instituțiile de învățământ superior de stat și particular acreditate, în anul școlar/universitar 2016—2017, și cu Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 3.775/2016 privind aprobarea Metodologiei de primire la studii și școlarizare a cetățenilor străini pe locuri fără plata taxelor de școlarizare, dar cu bursă, în instituțiile de învățământ superior de stat acreditate,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 34/1999 privind înființarea Institutului Limbii Române, cu modificările și completările ulterioare, și a Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 6.156/2016 privind organizarea și desfășurarea anului pregătitor de limbă română pentru cetățenii străini, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 5 ianuarie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Instituțiile organizatoare de an pregătitor de limba română eliberează candidaților care au promovat examenul final un certificat de absolvire a anului pregătitor de limba română, în conformitate cu normele în vigoare.”

2. **La articolul 4, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 4. — (1) Instituțiile de învățământ superior organizatoare, în anul universitar 2018—2019, a anului pregătitor de limba română sunt cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

3. **Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.**

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Valentin Popa

București, 27 iulie 2018.
Nr. 4.174.

ANEXĂ
(Anexa la Ordinul nr. 6.156/2016)

LISTA instituțiilor de învățământ superior care organizează anul pregătitor de limbă română

Nr. crt.	Universitatea	Domeniile fundamentale	Numărul maxim de studenți care pot fi școlarizați
1.	Universitatea Politehnică din București	1. Matematică și științele naturii 2. Științe ingineresti 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte	80
2.	Universitatea Tehnică de Construcții din București	1. Matematică și științele naturii 2. Științe ingineresti 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte	100
3.	Universitatea din București	1. Matematică și științele naturii 2. Științe ingineresti 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice	300
4.	Academia de Studii Economice din București	1. Științe sociale 2. Științe biologice și biomedicale 3. Științe ingineresti	75

Nr. crt.	Universitatea	Domeniile fundamentale	Numărul maxim de studenți care pot fi școlarizați
5.	Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe biologice și biomedicale 3. Științe inginerești 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice 	60
6.	Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe sociale 4. Științe umaniste și arte 5. Știința sportului și educației fizice 6. Științe biologice și biomedicale 	50
7.	Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice 	50
8.	Universitatea „Transilvania” din Brașov	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice 	60
9.	Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 	50
10.	Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice 	200
11.	Universitatea „Ovidius” din Constanța	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice 	90
12.	Universitatea din Craiova	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice 	150
13.	Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe sociale 4. Științe umaniste și arte 5. Științe biologice și biomedicale 6. Știința sportului și educației fizice 	150
14.	Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași	<ol style="list-style-type: none"> 1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice 	90

Nr. crt.	Universitatea	Domeniile fundamentale	Numărul maxim de studenți care pot fi școlarizați
15.	Universitatea din Oradea	1. Științe biologice și biomedicale 2. Științe sociale 3. Științe umaniste și arte 4. Științe inginerești	50
16.	Universitatea din Petroșani	1. Științe inginerești 2. Științe sociale	25
17.	Universitatea din Pitești	1. Științe inginerești 2. Științe biologice și biomedicale 3. Științe sociale 4. Științe umaniste și arte	150
18.	Universitatea „Petrol-Gaze” din Ploiești	1. Științe inginerești 2. Științe sociale 3. Științe umaniste și arte	75
19.	Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu	1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte	60
20.	Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava	1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice	50
21.	Universitatea „Valahia” din Târgoviște	1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe sociale 4. Științe umaniste și arte 5. Știința sportului și educației fizice	50
22.	Universitatea „Petru Maior” din Târgu Mureș	1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte	50
23.	Universitatea de Vest din Timișoara	1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice	150
24.	Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir” din București	1. Matematică și științele naturii 2. Științe inginerești 3. Științe biologice și biomedicale 4. Științe sociale 5. Științe umaniste și arte 6. Știința sportului și educației fizice	100
25.	Universitatea „Titu Maiorescu” din București	1. Matematică și științele naturii 2. Științe sociale 3. Științe biologice și biomedicale	100
26.	Universitatea Româno-Americană din București	1. Științe inginerești 2. Științe biologice și biomedicale 3. Științe sociale	50
27.	Universitatea „Spiru Haret” din București	1. Matematică și științele naturii 2. Științe biologice și biomedicale 3. Științe sociale 4. Științe umaniste și arte 5. Știința sportului și educației fizice	50

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind desemnarea părții responsabile cu prognoza în zona de echilibrare a Sistemului național de transport al gazelor naturale și a modelului de furnizare de informații privind ieșirile contorizate cu o frecvență care nu este zilnică

Având în vedere prevederile art. 99 lit. e), art. 102¹ alin. (1) și ale art. 130 alin. (5) lit. c) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 33 alin. (4) și art. 39 alin. (5) din Regulamentul (UE) nr. 312/2014 al Comisiei din 26 martie 2014 de stabilire a unui cod de rețea privind echilibrarea rețelelor de transport de gaz, în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) și ale art. 10 alin. (1) lit. q) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș se desemnează parte responsabilă cu prognozele în zona de echilibrare a Sistemului național de transport în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (5) din Regulamentul (UE) nr. 312/2014 al Comisiei din 26 martie 2014 de stabilire a unui cod de rețea privind echilibrarea rețelelor de transport de gaz, denumit în continuare *regulament*.

Art. 2. — (1) În termen de maximum 60 de zile de la data publicării prezentului ordin, partea responsabilă cu prognoza supune consultării publice, pe pagina proprie de internet, Metodologia pentru prognozarea ieșirilor contorizate cu o frecvență care nu este zilnică ale utilizatorilor de rețea, în conformitate cu prevederile regulamentului.

(2) Metodologia prevăzută la alin. (1) este elaborată împreună cu operatorii sistemelor de distribuție adiacente sistemului național de transport. Metodologia conține și planul de implementare a acesteia fără a depăși termenele-limită prevăzute la art. 3.

(3) Operatorii sistemelor de distribuție au obligația de a furniza părții responsabile cu prognoza datele și informațiile necesare elaborării metodologiei și de a participa activ la elaborarea acesteia.

(4) Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei monitorizează derularea procesului de elaborare a metodologiei și participă, în calitate de observator, la ședințele de lucru dintre OST și OSD organizate în acest scop.

(5) Metodologia se avizează de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

(6) Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin și până la aprobarea metodologiei, partea responsabilă cu prognoza pune la dispoziția utilizatorilor de rețea prognozele de consum pentru consumatorii profilați și prognoza privind line-pack la finalul zilei gaziere. Partea responsabilă cu prognoza furnizează utilizatorilor de rețea informații cu privire la dezechilibrele estimate ale acestora pentru ziua D (ziua în curs) determinate pe baza cantităților măsurate prin sistemul de monitorizare, control și achiziții de date, a cantităților

nominalizate pentru ziua D și a cantităților alocate pentru ziua D-1. Aceste informații sunt furnizate de 2 ori pe zi, în cursul zilei gaziere.

Art. 3. — (1) Partea responsabilă cu prognoza are obligația de a finaliza procesul de implementare a metodologiei prevăzută la art. 2 alin. (1), cu respectarea următoarelor etape și termene-limită:

a) etapa I: în termen de 10 zile lucrătoare de la data avizării metodologiei prevăzute la art. 2 alin. (1), Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș are obligația de a furniza zilnic utilizatorilor de rețea informațiile individuale rezultate din aplicarea metodologiei în scopul echilibrării portofoliilor individuale intrări-ieșiri ale acestora;

b) etapa II: începând cu data de 16.04.2019 Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș are obligația de a furniza zilnic utilizatorilor de rețea informațiile individuale rezultate din aplicarea metodologiei în scopul echilibrării portofoliilor individuale ale acestora cu o eroare maximă egală cu 5% față de valoarea măsurată.

(2) Metodologia prevăzută la art. 2 alin. (1) conține un mecanism de stimulare cu privire la furnizarea unei prognoze exacte pentru ieșirile contorizate cu o frecvență care nu este zilnică ale unui utilizator al rețelei, mecanism ce se aplică începând cu data de 16.04.2019.

Art. 4. — Modelul de furnizare de informații privind ieșirile contorizate cu o frecvență care nu este zilnică, aplicabil în zona de echilibrare a Sistemului național de transport al gazelor naturale, este cel corespunzător scenariului de referință astfel cum este acesta prevăzut în cadrul regulamentului.

Art. 5. — Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș și operatorii sistemelor de distribuție a gazelor naturale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar direcțiile de specialitate din cadrul Autorității de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 1 august 2018.
Nr. 160.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

